nemmad lähsid. Teistegi meel — Ullemast, allamast sadik — olli porrotud, ja Preilin langes omma kihlamisse ehtes sowa peale nutma. Herra isse käis, tössine keik, mö-da tubba.

Kubjas wiis neid alla perre tuppa tag-gasi, kus laud roadega kaetud olli; agga kelle südda kannatas wotta. Sest üks soi-do-riist ja kaks wankrit, nende kirstud pea-le wötma, seisid jo ukse ees.

Tio südda tahtis katkeda, sedda nähhes. Keik, mis mul on, jägo meie Kirriko-waes-tele! nuttis ta, ja teised nutsid ka; ei ma wotta muud ommast kirstust kui sedda rättikut, mis minno Preilin omma min-newal sündimisse päwal ni armsaste mulle andis, sest ma hoidsin sedda omma keige-kallimaks pulma illuks — Nüüd katko se mo silmat, kui mind pusarki pannakse, üt-les ta.

Seddawisi hakkas se kihlamisse rööm. Ja ommeti kutsus Herra, senni kui nisug-gune luggu al olli, omma tütre temma peig-mehhega ennese ette, et ta neid piddi kih-lama. Agga Preilin pallus: Ei mitte, aulik Issa! tänna mitte! sest tännane päew ka-utab önne. — Sedda se ka-utab! hü-dis ka Praua: kas nisuggused römud lub-basite meile? Ehk, kui neil ka süüd on; kui mitmele ollete andeks annud! — keige-parrema rahwa süüd töstate ni sureks. Keik kiitsid tännini teie öigust — nüüd kantakse meie nimmed moisast moisa ja waldast walda. Ei ma tännagi te liga, kos-tis Herra, süallust ma ollen ikka karris-tand, ja sesammagi karristaminne pühhitseb mind, tüttart kihlada.

Kui Praua need sannad kulis, langes ta Preilni körwa, kartes sedda kurja, mis nad ehk ommetigi teinud. Agga Herra küssis agga naerdes: kus mängimehhed on? ehk nemmad kohhendawad römo. Ja se nago pilkas: Igga Woõras käskis om-ma hobbosed ette aiada ja sullased ollid kermed tullema. Herra seisis ja käis ikka möttes, ei nähhes egga kuuldes, mis sün-